STRIJDER OP HAKKEN

ZEYNEP DAG

STRIJDER OP HAKKEN

HOE IK DE VROUW WERD DIE IK WILDE ZIJN

2023 Prometheus Amsterdam

Alle namen van personen en straten zijn gefingeerd.

© 2023 Zeynep Dag
Omslagontwerp Uitgeverij Prometheus
Foto's auteur Lisa Wals & Ali Mousavi/Laika Agency
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 5258 1

Aan kleine Zeynep en al haar dromen. Zonder jou kon ik nooit de vrouw zijn die ik wilde zijn.



Wees wie je wilt zijn, je bent alleen maar het krachtigst
als je echt durft te zijn wie je wilt zijn.

WOORD VOORAF

'Waarom zou ík een boek schrijven?' Dit was de eerste vraag die ik stelde toen ik bij de uitgeverij aan tafel zat en ze me vroegen een boek te schrijven over mijn leven. Deze vraag spookte lange tijd door mijn hoofd. Na een aantal gesprekken besloot ik dat dit het beste moment in mijn leven was voor een boek. Dus zei ik ja. Het was niet de eerste keer dat ik hierover nadacht. Een aantal jaar geleden was ik al benaderd door een ghostwriter om samen een boek te schrijven, maar het was er nooit van gekomen. Na het gesprek met de uitgeverij belde ik haar direct op of zij, bijna twee jaar nadat zij mij benaderd had, dit nu met mij wilde gaan doen. Ik sprak met de ghostwriter af, want zelf een boek schrijven, dat ging mij natuurlijk nooit lukken. In elk geval, dat dacht ik.

Ik heb lang en veel met haar gepraat. En tijdens die gesprekken hoorde ik mijzelf mijn verhaal vertellen. In mijn woorden, in mijn zinnen. Mijn verhaal echode maar door mijn hoofd. Op de gekste momenten hoorde ik mezelf een

nieuw hoofdstuk beginnen. Mijn verhaal had ik zelf, het zat te wachten in mijn ziel om verteld te worden. Het enige wat er moest gebeuren, was de woorden op papier zetten.

Ik ga zelf mijn boek schrijven. Ik had nog nooit zoiets gedaan, maar eigenlijk had ik alles in mijn leven nooit eerder gedaan. Vanaf die dag werd ik dus schrijver. Ik ben schrijver.

De les die ik hieruit heb gehaald, en voor de allerallerlaatste keer in mijn hele leven aan mijzelf leer, is dit: zeg nooit nooit.

Mijn verhaal is met mijn eigen handen geschreven voor jou. En ik zie nu dat dit ook de manier was waarop het moest gebeuren. Ik hoop dat jij na het lezen van dit verhaal ook nooit meer nooit zal zeggen tegen jezelf. Laten we dat nooit meer doen. We moesten eens weten wat we allemaal wel niet kunnen. Maar daarvoor moet je wel durven. En dat deed ik.

Alsjeblieft, deze is voor jou. Voor het eerst doe ik een boekje open over mijn verhaal, in mijn eigen woorden.

INLEIDING

'Kansloos.'

'Kansloos is wat het is, Zeynep. Kansloos. Wat jij wilt in het leven is kansloos.'

Het woord dat ik te horen kreeg, zo vaak, was kansloos.

Kansloos is te ontleden in 'kans' en 'loos'.

Het ene deel staat mij wel aan, het andere deel niet. Ik heb loos opgepakt en weggegooid in de Sahara en daar laten uitdrogen. Om het nooit meer terug te laten keren in mijn ziel.

Het idee dat iets er niet mag zijn is gestorven in mijn eigen privésahara. Op de grafsteen van 'loos' staat als doodsoorzaak gegraveerd: zelfliefde.

Toen 'loos' gestorven was bleef 'kans' over. Vanaf dat moment heb ik alleen maar kansen gecreëerd voor mij, voor Zeynep. En 'kans' heb ik gevoerd met zo veel liefde dat alles mogelijk werd. Het onmogelijke werd mogelijk gemaakt. En zo werden Zeyneps dromen waargemaakt.

Hoe je jouw dromen waar kunt maken en jezelf kunt laten zijn wie je wilt zijn, dat vertelt mijn verhaal.

Droom, droom, mijn lieverd. Droom, zodat je geen plek maakt voor nachtmerries in je leven.

Droom jouw droom en hou je niet in. Jouw droom is zo groot als je wilt dat hij is.

Maar, wees jezelf. Altijd. Je bent pas echt krachtig als je durft te zijn wie je echt wilt zijn. Ik herhaal het nogmaals: zeg dus nooit, nooit tegen jezelf. Het woord nooit, dat woord vormt de tralies van de gevangenis van jouw dromen.

Geef niemand de kans om jouw dromen te doven. Dit dromenvuur is van jou, bescherm het met je leven.

Liefs, Zeynep Dag

SCHOONHEID

Bang zijn was pas nodig als je een slecht mens begon te worden, zei mijn mama altijd.

'O mijn God, wát is ze lelijk!' Dat was het eerste wat mijn moeder Leyla, toen pas net zestien, te horen kreeg van mijn tante Hatice, zij was namelijk aanwezig bij de bevalling, toen ze nét een paar seconden eerder het leven had geschonken aan Sevda.

Althans, toen dachten ze nog dat ze haar Sevda zouden noemen. Maar, haar naam werd geen Sevda. Het werd Zeynep. 'Zeynep, zo gaan we haar noemen,' zei mijn opa Kenan. 'Zeynep. De naam van mijn moeder.' Op 26 juli 1990, ergens tussen 12 uur en kwart over 1 werd Zeynep geboren in Eindhoven.

Het was een bijzondere geboorte want mijn moeder Leyla beviel lachend van mij. Ze was toen nog zo jong, dat ze niet wist hoe ze zich moest gedragen tijdens de bevalling. Bij gebrek aan een ander idee besloot mijn moeder om te lachen. Zo heeft ze mij lachend op deze aardbol gebracht.

Elf maanden eerder was mijn broer Mert ter wereld gekomen. Hij was de eerste jongen na een hele reeks meisjes. Daar was hij dan, mijn broer, eindelijk eens een man. Als er een prins der planeten zou zijn geweest, dan was dat wel mijn broer Mert geweest. Zo werd hij behandeld, iedereen zag hem als onze prins.

De mooiste baby was ik niet, dat wil ik best toegeven, maar je weet wat ze zeggen: lelijk in de luier, mooi in de sluier. Tot op heden is het mij nog niet gelukt om die sluier te kunnen dragen, maar ik heb er wel eventjes een uitgeprobeerd tijdens het uitzoeken van de bruidsjurk van mijn vriendin laatst.

Over liefde of trouwen, daar ga ik het in dit boek verder niet over hebben. Dan zou ik nu net zo goed kunnen beginnen aan het schrijven van een kruising tussen een thriller en een bouquetreeks. Dit boek gaat niet over mijn liefdesleven, dit boek gaat over mij. En gelukkig maar dat we die liefde buiten beeld laten, want dan zou ik zeggen: pak je tissuebox er maar vast bij.

Die tissuebox had mijn familie ook binnen handbereik terwijl ze tot mijn derde met smacht moesten zitten wachten totdat ik überhaupt één woord sprak. Ze waren ontzettend bezorgd dat ik wellicht niet kon praten. Ze wisten toen nog niet dat als ik ooit zou beginnen met praten, ik ook meteen nooit meer zou stoppen.

Op mijn derde begon ik gelukkig eindelijk wel met praten. Zeynep werd een vrolijk, fantasievol meisje vol dromen. Haar grote ogen die elke keer veranderden in de Middellandse Zee als ze weer eens moest huilen omdat ze iets voor elkaar moest krijgen als jong meisje, vond iedereen maar indrukwekkend. Maar goed, los van die Middelland-

se Zee of soms zelfs de Grote Oceaan: Zeynep kreeg uiteindelijk altijd alles voor elkaar.

Twee jaar eerder was mijn moeder naar Nederland gekomen om te trouwen met mijn vader Ömer, ook wel haar bloedeigen neef. Inmiddels heb ik gedurende mijn leven al zó vaak de familiebanden moeten uitleggen dat ik bijna stamboomuitlegger op mijn LinkedIn kan toevoegen. Ik zal het jullie dus ook even uitleggen. De vader van mijn moeder Leyla heeft een zus, en mijn moeder Leyla is dus getrouwd met de zoon van die zus. Leyla was net veertien geworden. Ze was bloedmooi en kwam aan in Nederland zonder iemand daadwerkelijk goed te kennen. Ze kwam hier om te trouwen met mijn vader Ömer, drie jaar ouder dan zij. Ze was dus de dupe van haar schoonheid geworden. Als ze zo lelijk was geweest als ik als baby, was haar dit enkeltje naar Nederland misschien bespaard gebleven.

Vaak denkt men dat schoonheid ervoor zorgt dat je meer kunt bereiken in het leven. Mijn mama Leyla heeft dat nooit kunnen ervaren.

Op haar negende overleed haar moeder, mijn oma Sariya in het kraambed, een paar dagen nadat ze was bevallen van het jongste broertje van mijn mama. Mijn moeder en haar vijf jongere broertjes en zusjes bleven achter met hun vader. Zes kinderen zonder moeder. Alsof dat al niet erg en traumatiserend genoeg was voor ze, werden ze toen ook nog eens ondergebracht bij hun grootmoeder in het oosten van Turkije, die de zorg moest dragen over de zes kinderen van haar zoon.

Mijn opa was in die tijd een rijke man die handelde in leer. Hij was de rijkste man van het dorp. Een rasechte on-

dernemer. En dat ondernemerschap is z'n erfenis geweest aan mij. Mijn opa bleef alleen niet in het dorp, niet bij ons, niet bij mijn mama. Hij vertrok naar Istanbul, in zijn eentje. Hij had zijn hart laten veroveren door een buikdanseres, waar hij ook nog eens drie kinderen mee kreeg. Elk jaar tijdens de vakantie in Turkije, leverden die ontmoetingen met mijn drie ooms, die dus jonger waren dan ik, altijd vreemde situaties op. 'Moet ik ze oom noemen, mama?' In Turkije is het namelijk een gewoonte dat je iedereen van wie je denkt dat hij ouder is dan jij aanspreekt met oom, tante, broer, zus, oma, opa, ga zo maar door. Maar die ooms van mij waren zeven tot tien jaar jonger dan ik.

Die buikdanseres werd mijn moeder trouwens fataal, want het zorgde voor enorme paniek binnen de familie. De familie was namelijk doodsbang dat mijn bloedmooie moeder Leyla, die af en toe op bezoek ging bij haar vader in Istanbul, op het verkeerde pad zou terechtkomen door die buikdanseres. Dus besloten ze haar op haar veertiende maar uit te huwelijken aan haar neef die in Nederland woonde. Op dat moment verloor mijn mama haar levensdoel dat ze toen had, als oudste kind wilde ze namelijk dolgraag de zorg dragen voor haar jongere broertjes en zusjes. Maar die kans werd haar ontnomen. Destijds kon je in Nederland niet op je veertiende trouwen. Een praktisch probleem. Maar vijftien, dat mocht toen wel. Dus werd de leeftijd van mijn moeder verhoogd naar vijftien. Zo makkelijk ging dat. En toen trouwde ze met mijn vader, op haar vijftiende wat eigenlijk haar veertiende was. Ik ken mijn moeder dus ook met twee geboortejaren. Als ik iets officieels moest aanvragen voor haar, vroeg ik altijd: 'Mam,